

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (desiata komora)

z 12. januára 2017*

„Odvolanie — Kartely — Európsky trh s fosfátmi používanými na výživu zvierat — Pridelenie predajných kvót, koordinácia cien a podmienok predaja a výmena citlivých obchodných informácií — Vystúpenie odvolateľiek z konania o urovnaní — Neobmedzená súdna právomoc — Ochrana legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania — Primeraná dĺžka konania“

Vo veci C-411/15 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 27. júla 2015,

Timab Industries, so sídlom v Dinarde (Francúzsko), v zastúpení: N. Lenoir, avocate au barreau de Paris,

Cie financière et de participations Roullier (CFPR), so sídlom v Saint-Male (Francúzsko), v zastúpení: N. Lenoir, avocate au barreau de Paris,

odvolateľky,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: C. Giolito a B. Mongin, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci N. Coutrelis, avocate au barreau de Paris, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (desiata komora),

v zložení: predsedníčka desiatej komory M. Berger (spravodajkyňa), sudcovia E. Levits a F. Biltgen,

generálny advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 28. júla 2016,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

- 1 Odvolateľky, spoločnosti Timab Industries (ďalej len „Timab“) a Cie financière et de participations Roullier (CFPR), svojím odvolaním predovšetkým navrhujú zrušiť rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 20. mája 2015, Timab Industries a CFPR/Komisia (T-456/10, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2015:296), ktorým tento súd zamietol ich žalobu o neplatnosť rozhodnutia Komisie K(2010) 5001 v konečnom znení z 20. júla 2010 týkajúceho sa konania o uplatnení článku 101 [ZFEÚ] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38.866 – Fosfáty používané na výživu zvierat) (ďalej len „sporné rozhodnutie“), ako aj vrátiť vec Všeobecnému súdu na účely primeraného zníženia pokuty, ktorá im bola uložená. Odvolateľky subsidiárne navrhujú, aby bolo konštatované, že Všeobecný súd porušil ich právo na spravodlivý proces z dôvodu neprimeranej dĺžky súdneho konania.

Právny rámec

Nariadenie (ES) č. 1/2003

- 2 Nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) vo svojom článku 7 ods. 1 stanovuje:

„Ak Komisia konajúc na základe sťažnosti alebo z vlastného podnetu zistí porušovanie článkov [101 ZFEÚ alebo 102 ZFEÚ], môže rozhodnutím od príslušných podnikov a združení podnikov požiadať o ukončenie takého porušovania. Na tento účel im môže uložiť akékoľvek štrukturálne opatrenia alebo opatrenia o správaní, ktoré sú primerané k spáchanému priestupku a nevyhnutné pre efektívne ukončenie porušovania. ...“

- 3 Podľa článku 23 ods. 2 a 3 tohto nariadenia:

„2. Komisia môže rozhodnutím uložiť podnikom alebo združeniam podnikov pokuty, keď úmyselne alebo z nedbalosti:

a) porušujú článok [101 ZFEÚ] alebo článok [102 ZFEÚ]...

...

Pokuta uložená každému podniku alebo združeniu podnikov nepresiahne 10 % jeho celkového obratu v predchádzajúcom obchodnom roku.

...

3. Pri stanovení čiastky pokuty sa zohľadní závažnosť a doba trvania porušovania.“

Nariadenie (ES) č. 773/2004

- 4 Prijatím nariadenia Komisie (ES) č. 622/2008 z 30. júna 2008, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 773/2004, pokiaľ ide o vedenie konania o urovnaní v prípadoch kartelov (Ú. v. EÚ L 171, 2008, s. 3), bolo v roku 2008 zavedené konanie o urovnaní. Spôsoby vykonania tohto nariadenia boli spresnené v oznámení Komisie z 2. júla 2008 o vedení konania o urovnaní s cieľom prijať rozhodnutia podľa článku 7 a článku 23 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 v prípadoch kartelov (Ú. v. EÚ C 167, 2008, s. 1, ďalej len „oznámenie o urovnaní“).

- 5 Nariadenie Komisie (ES) č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov [101 ZFEÚ] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 123, 2004, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81), zmenené a doplnené nariadením č. 622/2008 (ďalej len „nariadenie č. 773/2004“), vo svojom článku 10a, nazvanom „Konanie o urovnaní v prípadoch kartelov“, stanovuje:

„1. Po začatí konania podľa článku 11 ods. 6 nariadenia... č. 1/2003 Komisia stanoví lehotu, počas ktorej strany môžu písomne uviesť, že sú ochotné zapojiť sa do rozhovorov o urovnaní na účely možného predloženia návrhov na urovanie. Komisia nie je povinná zohľadniť odpovede doručené po uplynutí stanovenej lehoty.

...

2. Stranám, ktoré sa zúčastňujú na rokovaníach o urovnaní, môže Komisia poskytnúť tieto informácie:

- a) námietky [výhrady – *neoficiálny preklad*], ktoré má v úmysle proti nim vzniesť;
- b) dôkazy použité na vznesenie námietok [výhrad – *neoficiálny preklad*];
- c) verzie všetkých dostupných dokumentov, ktoré nemajú dôverný charakter a ktoré sú v tom čase uložené v spise, a to do takej miery, do akej je žiadosť strany odôvodnená s cieľom umožniť jej, aby potvrdila svoje stanovisko vzhľadom na časové obdobie alebo akékoľvek iné aspekty týkajúce sa kartelu;
- d) výšku možných pokút.

...

V prípade, že sa v rozhovoroch o urovnaní pokročí, Komisia môže stanoviť lehotu, počas ktorej sa strany môžu zaviazat', že sa podrobia konaniu na urovanie, čo znamená, že predložia návrhy na urovanie, v ktorých budú uvedené výsledky rozhovorov o urovnaní a v ktorých strany priznajú svoju účasť na porušení článku [101 ZFEÚ], ako aj svoju zodpovednosť za porušenie. Predtým ako Komisia stanoví lehotu na predkladanie návrhov na urovanie, dotknuté strany majú na základe žiadosti právo na včasné poskytnutie informácií uvedených v článku 10a ods. 2 prvom pododseku. Komisia nie je povinná zohľadniť návrhy na urovanie doručené po uplynutí stanovenej lehoty.

3. Ak vyhlásenie o námietkach oznámené [oznámenie o výhradách doručené – *neoficiálny preklad*] stranám zodpovedá obsahu ich návrhov na urovanie, písomné odpovede dotknutých strán na vyhlásenie o námietkach [oznámenie o výhradách – *neoficiálny preklad*] v lehote stanovenej Komisiou potvrdia, že vyhlásenie o námietkach [oznámenie o výhradách – *neoficiálny preklad*], ktoré im bolo adresované, zohľadňuje obsah ich návrhov na urovanie. Komisia potom môže po konzultácii s Poradným výborom pre obmedzujúce postupy a dominantné postavenie v súlade s článkom 14 nariadenia... č. 1/2003 pristúpiť k prijatiu rozhodnutia podľa článku 7 a článku 23 nariadenia... č. 1/2003.

4. Komisia sa môže kedykoľvek v priebehu konania rozhodnúť ukončiť rozhovory o urovnaní, a to vo veci celého predmetného prípadu alebo v súvislosti s jednou alebo viacerými konkrétnymi stranami, ak sa domnieva, že je ohrozená procesná efektívnosť.“

Oznámenie o urovnaní

6 Podľa bodu 1 oznámenia o urovnaní:

«v tomto oznámení sa stanovuje rámec pre odmeňovanie spolupráce pri vedení konaní začatých s cieľom uplatniť článok [101 ZFEÚ] v prípadoch kartelov. ... Spolupráca, na ktorú sa vzťahuje toto oznámenie, sa líši od dobrovoľného predkladania dôkazov, ktoré má za cieľ začať vyšetrovanie Komisie alebo v ňom pokročiť a je upravené v oznámení Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v kartelových prípadoch... V prípade, že podnik ponúkne spoluprácu, ktorá spĺňa podmienky stanovené v obidvoch oznámeniach Komisie, možno ju v súlade s týmito oznámeniami odmeniť súbežne.“

7 Kapitola 2.1 uvedeného oznámenia, nazvaná „Začatie konania a prieskumné úkony smerujúce k urovnaniu“, vo svojom bode 11 stanovuje:

„Ak by Komisia považovala za vhodné prešetriť záujem strán zúčastniť sa rozhovorov o urovnaní, stanoví podľa článku 10a ods. 1 a článku 17 ods. 3 nariadenia... č. 773/2004 lehotu minimálne dva týždne, v priebehu ktorej by mali strany toho istého konania písomne potvrdiť, či sa zamýšľajú zúčastniť rozhovorov o urovnaní za účelom prípadného predloženia návrhov na urovanie v neskoršom štádiu. Toto písomné vyhlásenie neznamená, že strany uznávajú svoju účasť na porušení alebo že zaň nesú zodpovednosť.“

8 Body 15 až 17 a 19 oznámenia o urovnaní, ktoré sa nachádzajú v kapitole 2.2 tohto oznámenia, nazvanej „Začatie konania o urovnaní: rozhovory o urovnaní“, stanovujú:

„15. Komisia si ponecháva právomoc rozhodovať o primeranosti a tempe dvojstranných rozhovorov o urovnaní s každým podnikom. V súlade s článkom 10a ods. 2 nariadenia... č. 773/2004 je súčasťou tejto právomoci stanoviť poradie a usporiadanie dvojstranných rozhovorov o urovnaní vzhľadom na celkový pokrok dosiahnutý počas konania, a takisto časový sled zverejňovania informácií, súčasťou ktorých sú dôkazy v spise, na ktorých sú založené zamýšľané námietky [výhrady – *neoficiálny preklad*] a prípadná pokuta. V priebehu rozhovorov o urovnaní budú informácie sprístupňované včasným spôsobom.

16. Toto včasné sprístupňovanie informácií v súvislosti s rozhovormi o urovnaní podľa článku 10a ods. 2... nariadenia... č. 773/2004 umožní stranám, aby boli informované o základných aspektoch, ktoré sa dovedy zohľadnili a ktoré zahŕňajú napríklad namietané skutočnosti, ich právnu kvalifikáciu, závažnosť a dobu trvania údajného kartelu, prisudzovanie zodpovednosti, odhadovaný rozsah pravdepodobných pokút a takisto dôkazy, na ktorých sú založené prípadné námietky. Strany sa tak budú môcť účinne vyjadriť k prípadným námietkam [výhradám – *neoficiálny preklad*], ktoré boli proti nim vznesené, a rozhodnúť sa na základe získaných informácií, či budú s urovnaním súhlasiť alebo nie. ...

17. V prípade, že sa vďaka pokroku počas rozhovorov o urovnaní dosiahne spoločné stanovisko týkajúce sa rozsahu prípadných námietok [výhrad – *neoficiálny preklad*] a odhadovaného rozsahu pravdepodobných pokút uložených Komisiou a Komisia zaujme predbežné stanovisko, že sa vzhľadom na celkový pokrok podľa všetkého dosiahne procesná efektívnosť, Komisia môže podniku poskytnúť konečnú lehotu minimálne 15 pracovných dní na predloženie konečného návrhu na urovanie...

...

19. Ak dotknuté strany nepredložia návrh na urovanie, potom sa bude postup, výsledkom ktorého je prijatie konečného rozhodnutia týkajúceho sa dotknutých strán, realizovať na základe všeobecných ustanovení... a nie na základe ustanovení, ktorými sa spravuje konanie o urovnaní.“

9 Kapitola 2.3 oznámenia o urovnaní, nazvaná „Návrhy na urovanie“, vo svojom bode 20 stanovuje, že strany, ktoré si zvolili konanie o urovnaní, musia predložiť formálnu žiadosť o urovanie vo forme návrhu na urovanie. Tento návrh musí obsahovať najmä jasné a jednoznačné priznanie zodpovednosti strán za porušenie, ako aj potvrdenie strán o tom, že nezamýšľajú požadovať prístup k spisu alebo opätovné ústne vypočutie, ibaže by oznámenie o výhradách a rozhodnutie Komisie neodrážali ich návrh na urovanie.

10 Podľa bodu 21 oznámenia o urovnaní, ktorý patrí takisto do kapitoly 2.3:

„Priznania a potvrdenia strán poskytnuté v súvislosti s urovaním predstavujú vyjadrenie ich záväzku spolupracovať na urýchlennom vybavení prípadu v konaní o urovnaní. Tieto priznania a potvrdenia sú však podmienené tým, že Komisia schváli žiadosti strán o urovanie vrátane predpokladanej maximálnej výšky pokuty.“

11 Kapitola 2.4 tohto oznámenia, nazvaná „Vyhlásenie o námietkach [Oznámenie o výhradách – *neoficiálny preklad*] a odpoveď“, vo svojich bodoch 23, 24 a 26 stanovuje:

„23. Podľa článku 10 ods. 1 nariadenia... č. 773/2004 oznámenie písomného vyhlásenia o námietkach [doručenie písomného oznámenia o výhradách – *neoficiálny preklad*] každej zo strán, voči ktorej sa vznášajú námietky [výhrady – *neoficiálny preklad*], predstavuje povinný prípravný krok pred schválením každého konečného rozhodnutia. Komisia preto vydá vyhlásenie o námietkach [oznámenie o výhradách – *neoficiálny preklad*] aj v konaní o urovnaní.

24. Aby mohli strany účinne vykonávať právo na obhajobu, Komisia by sa mala oboznámiť s ich stanoviskami v súvislosti s námietkami vznesenými proti [výhradami uplatnenými voči – *neoficiálny preklad*] nim a s dôkazmi pred prijatím konečného rozhodnutia a v prípade potreby ich zohľadniť pri zmene a doplnení svojej predbežnej analýzy. Komisia musí mať možnosť nielen prijať alebo zamietnuť príslušné argumenty strán uvedené počas správneho konania, ale aj analyzovať predložené otázky, aby buď upustila od námietok [výhrady – *neoficiálny preklad*], pretože sa preukázali ako nepodložené, alebo aby doplnila a opätovne prehodnotila svoje argumenty skutkovej a právnej povahy podporujúce námietky [výhrady – *neoficiálny preklad*], na ktorých trvá.

...

26. Ak vyhlásenie o námietkach [oznámenie o výhradách – *neoficiálny preklad*] zohľadňuje návrhy strán [podnikov – *neoficiálny preklad*] na urovanie, dotknuté strany [podniky – *neoficiálny preklad*] by mali na vyhlásenie o námietkach [oznámenie o výhradách – *neoficiálny preklad*] reagovať tak, že v lehote stanovenej Komisiou... potvrdia (jednoznačným spôsobom), že vyhlásenie o námietkach [oznámenie o výhradách – *neoficiálny preklad*] zodpovedá obsahu ich návrhov na urovanie a že sa budú aj naďalej riadiť konaním o urovnaní. ...“

12 Kapitola 2.5 oznámenia o urovnaní, nazvaná „Rozhodnutie Komisie a odmena za urovanie“, vo svojich bodoch 28, 30, 32 a 33 uvádza:

„28. Na základe odpovedí strán na vyhlásenie o námietkach [oznámenia o výhradách – *neoficiálny preklad*], v ktorých strany potvrdzujú svoj záväzok o urovnaní, nariadenie... č. 773/2004 umožňuje Komisii prikočiť bez ďalších procesných krokov k prijatiu následného konečného rozhodnutia podľa článku 7 a/alebo článku 23 nariadenia... č. 1/2003... To predovšetkým znamená, že strany nesmú žiadať o ústne vypočutie alebo prístup k spisu po tom, ako sa ich návrhy na urovanie zohľadnili vo vyhlásení o námietkach [v oznámení o výhradách – *neoficiálny preklad*]...“

...

30. Konečná výška pokuty v konkrétnom prípade sa stanovuje v rozhodnutí, ktorým sa zisťuje porušenie podľa článku 7 a ktorým sa uloží pokuta v súlade s článkom 23 nariadenia... č. 1/2003.

...

32. Ak by sa Komisia rozhodla odmeniť stranu za urovanie podľa tohto oznámenia, zníži výšku pokuty, ktorá sa má uložiť, o 10 % po tom, ako sa uplatní 10 % strop so zreteľom na usmernenia Komisie k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia... č. 1/2003...

33. Ak v prípadoch urovnania vystupujú aj žiadatelia o zhovievavosť, bude zníženie pokuty, ktoré sa im poskytne, pripočítané k ich odmene poskytnutej na základe zhovievavosti.“

Usmernenia z roku 2006

13 Usmernenia k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2, ďalej len „usmernenia z roku 2006“) vymedzujú metodiku, ktorú Komisia uplatňuje na účely stanovenia pokuty, ktorá sa má uložiť podnikom alebo združeniam podnikov v prípade, že úmyselne alebo z nebalosti porušujú články 101 ZFEÚ alebo 102 ZFEÚ.

14 V súlade s bodmi 10 a 11 usmernení z roku 2006:

„10. Komisia určí najskôr základnú výšku pokuty pre každý podnik alebo združenie podnikov...

11. Potom môže zvýšiť alebo znížiť túto sumu...“

15 Bod 27 usmernení z roku 2006, ktorý patrí do časti 2 týchto usmernení, nazvanej „Úpravy základnej výšky pokuty“, stanovuje:

„Pri stanovení pokuty Komisia môže zohľadniť okolnosti vedúce k zvýšeniu alebo zníženiu základnej výšky... Učiní tak po celkovej úvahe a s prihliadnutím na všetky významné okolnosti.“

16 Bod 29 usmernení z roku 2006, ktorý predstavuje úvodný bod oddielu B týchto usmernení, nazvaného „Poľahčujúce okolnosti“, stanovuje:

„Komisia môže znížiť základnú výšku pokuty[,] ak zistí existenciu poľahčujúcich okolností, napríklad:

...

— ak dotknutý podnik účinne spolupracuje s Komisiou nad rámec oznámenia [o] zhovievavosti a zákonom stanovenej povinnosti spolupráce;

...“

Oznámenie o zhovievavosti

17 Podľa bodov 20 až 23 oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, 2002, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155, ďalej len „oznámenie o zhovievavosti“), ktoré patria do oddielu B tohto oznámenia, nazvaného „Zníženie pokuty“:

„20. Podniky, ktoré nespĺňajú podmienky podľa oddielu A, môžu byť oprávnené pre využitie zníženia akejkoľvek pokuty, ktorá by bola inak uložená.

21. S cieľom oprávnenia podnik musí poskytnúť Komisii dôkaz o porušovaní, pre ktoré existuje podozrenie, ktorý predstavuje značnú pridanú hodnotu, pokiaľ ide o dôkaz, ktorý už má Komisia, a musí ukončiť svoje zapojenie sa do porušovania, pre ktoré existuje podozrenie, najneskôr k dátumu, keď predkladá dôkaz.
22. Pojem ‚pridaná hodnota‘ sa týka rozsahu, do ktorého poskytnutý dôkaz posilňuje, svojou povahou a/alebo úrovňou podrobnosti [rozsahu, v akom poskytnutý dôkaz svojou povahou a/alebo úrovňou podrobnosti posilňuje – *neoficiálny preklad*] schopnosť Komisie preukázať dané skutočnosti. Pri tomto hodnotení Komisia obvykle považuje písomný dôkaz pochádzajúci z časového obdobia, ku ktorému sa vzťahujú skutočnosti, za dôkaz väčšej hodnoty ako je následne stanovený dôkaz. Podobne, dôkaz priamo sa vzťahujúci k daným skutočnostiam sa spravidla považuje za dôkaz s väčšou hodnotou ako iba nepriama dôležitosť [Podobne dôkaz priamo súvisiaci s predmetnými skutočnosťami sa vo všeobecnosti považuje za dôkaz väčšej hodnoty ako dôkaz, ktorý s nimi súvisí len nepriamo – *neoficiálny preklad*].
23. Komisia určí v akomkoľvek rozhodnutí s konečnou platnosťou prijatom na konci správneho postupu:
- a) či dôkaz predložený podnikom predstavoval významnú pridanú hodnotu, pokiaľ ide o dôkaz, ktorý má Komisia v rovnakom čase;
 - b) úroveň zníženia, ktorú využije podnik [úroveň zníženia, ktoré sa podniku prizná – *neoficiálny preklad*] úmerne k pokute, ktorá by bola inak uložená, takto. Pre:
 - prvý podnik spĺňajúci bod 21: zníženie o 30 – 50 %,
 - druhý podnik spĺňajúci bod 21: zníženie o 20 – 30 %,
 - ďalšie podniky, ktoré spĺňajú bod 21: zníženie až do 20 %.

S cieľom určiť úroveň zníženia v rámci každého z týchto pásiem Komisia zohľadní čas, kedy bol predložený dôkaz spĺňajúci podmienku v bode 21 a rozsah, do ktorého predstavuje pridanú hodnotu. Môže tiež zohľadniť rozsah a kontinuitu akejkoľvek spolupráce poskytovanej podnikom po dátume jeho predloženia.

Okrem toho, ak podnik poskytne dôkaz týkajúci sa skutočností, ktoré boli predtým Komisii neznáme a ktoré majú priamy vplyv na závažnosť alebo obdobie trvania kartelu, pre ktorý existuje podozrenie, Komisia nezohľadní tieto prvky pri stanovovaní akejkoľvek pokuty, ktorá má byť uložená podniku, ktorý poskytol tento dôkaz.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 18 Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie, ako vyplývajú z bodov 1 až 28 napadnutého rozsudku, možno zhrnúť nasledovne.
- 19 Spoločnosť Timab, dcérska spoločnosť skupiny Roullier, v ktorej je CFPR holdingovou spoločnosťou, vyrába a uvádza na trh chemické výrobky, a to konkrétne fosfáty používané na výživu zvierat (ďalej len „FVZ“).
- 20 Skupina Kemira bola prvá, ktorá Komisiu informovala o tajnom karteli v odvetví FVZ, a to prostredníctvom žiadosti z 28. novembra 2003 o oslobodenie od pokút na základe oznámenia o zhovievavosti. Táto žiadosť sa týkala obdobia od roku 1989 do roku 2003.

- 21 Na základe informácií poskytnutých skupinou Kemira mohla Komisia vykonať 10. a 11. februára 2004 vo Francúzsku a v Belgicku inšpekcie v priestoroch určitého počtu podnikov pôsobiacich v odvetví FVZ, a to najmä v priestoroch spoločnosti Timab.
- 22 Tri ďalšie podniky následne predložili žiadosti o oslobodenie od pokút na základe oznámenia o zhovievavosti.
- 23 Dňa 18. februára 2004 Tessenderlo Chemie NV predložila takúto žiadosť vzťahujúcu sa v tomto prípade na celé obdobie porušenia, t. j. na obdobie od roku 1969 do roku 2004.
- 24 Dňa 27. marca 2007 Quimitecnica.com-Comercia e Indústria Química SA a jej materská spoločnosť José de Mello SGPS SA podali žiadosť na základe oznámenia o zhovievavosti.
- 25 Dňa 14. októbra 2008 aj odvolateľky predložili žiadosť o uplatnenie zhovievavosti, ktorá bola doplnená 28. októbra 2009.
- 26 Listami z 19. februára 2009 Komisia informovala účastníkov kartelu, vrátane spoločnosti Timab, o začatí konania na účely prijatia rozhodnutia na základe kapitoly III nariadenia č. 1/2003 a stanovila lehotu dvoch týždňov, aby im umožnila písomne jej oznámiť, či sú ochotní zapojiť sa do rozhovorov smerujúcich k dosiahnutiu urovnania v zmysle článku 10a nariadenia č. 773/2004.
- 27 Po viacerých dvojstranných stretnutiach medzi Komisiou a dotknutými podnikmi, a najmä spoločnosťou Timab, v rámci ktorých boli predložené základy výhrad, ako aj dôkazy na ich podporu, Komisia stanovila rozsah pravdepodobných pokút. Tento odhad, t. j. rozsah pokút od 41 do 44 miliónov eur za účasť spoločnosti Timab na jedinom a pokračujúcom porušení v období od 31. decembra 1978 do 10. februára 2004, bol tejto spoločnosti oznámený 16. septembra 2009.
- 28 Komisia následne stanovila dotknutým spoločnostiam, vrátane spoločnosti Timab, lehotu na predloženie formálnych návrhov na urovanie v súlade s článkom 10a ods. 2 nariadenia č. 772/2004. Všetci účastníci kartelu predložili návrhy na urovanie v lehote, ktorá im bola stanovená, s výnimkou odvolateľiek, ktoré sa rozhodli vystúpiť z konania o urovaní.
- 29 Dňa 23. novembra 2009 Komisia prijala súbor šiestich oznámení o výhradách adresovaných na jednej strane odvolateľkám a na druhej strane všetkým účastníkom kartelu, ktorí súhlasili s urovaním.
- 30 Odvolateľky sa po tom, čo získali prístup k spisu a 2. februára 2010 odpovedali na oznámenie o výhradách, zúčastnili 24. februára 2010 ústneho vypočutia.
- 31 Dňa 20. júla 2010 Komisia prijala sporné rozhodnutie, v ktorom konštatovala existenciu jediného a pokračujúceho porušenia článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP v odvetví FVZ. Podľa Komisie k tomuto jedinému a pokračujúcemu porušeniu došlo v období od 16. septembra 1993 do 10. februára 2004, pričom toto porušenie spočívalo v rozdelení veľkej časti európskeho trhu s FVZ prostredníctvom pridelenia predajných kvót a klientov účastníkom kartelu a v koordinácii cien, ako aj v potrebnom rozsahu podmienok predaja.
- 32 Zo sporného rozhodnutia v podstate vyplýva, že cieľom pôvodnej dohody, ktorá bola písomne uzatvorená v roku 1969 medzi piatimi hlavnými výrobcami FVZ v danom období, bolo vyriešiť situáciu nadmernej kapacity na európskom trhu. Dohody zakladajúce kartel boli nazvané „CEPA“ (Centre d'étude des phosphates alimentaires). S cieľom zaručiť fungovanie a trvalosť kartelu táto dohoda viedla k osobitným dodatočným dohodám a ďalším regionálnym poddohodám. Účasť francúzskych výrobcov na CEPA bola potvrdená od roku 1970. Po reorganizácii na tri poddohody, ktorú uskutočnili účastníci kartelu, uvedený účastníci zvažovali začiatkom 90. rokov návrat k jednotnej štruktúre, t. j. „Super CEPA“, zahŕňajúcej na jednej strane päť štátov strednej Európy, a to Belgicko, Nemecko, Holandsko, Rakúsko, ako aj Švajčiarsko, a na druhej strane Dánsko, Írsko, Maďarsko,

Poľsko, Fínsko, Švédsko, Spojené kráľovstvo, ako aj Nórsko. Diskusie sa viedli na dvoch úrovniach: „centrálne stretnutia“ alebo stretnutia „na európskej úrovni“, počas ktorých boli prijaté všeobecno-politické rozhodnutia, a „stretnutia expertov“, počas ktorých na národnej alebo regionálnej úrovni viedli účastníci kartelu vykonávajúci činnosť v konkrétnej krajine alebo regiónu podrobnejšie diskusie.

- 33 Konkrétnejšie, pokiaľ ide o odvolateľky, zo sporného rozhodnutia vyplýva, že Timab bola v čase, keď začala vyvážať veľké množstvá FVZ mimo Francúzska, zapojená popri francúzskej časti kartelu aj do regionálneho rámca „Super CEPA“. Timab sa v septembri 1993 začala zúčastňovať na dohodách „Super CEPA“. Popri stretnutiach Super CEPA sa zúčastňovala na stretnutiach týkajúcich sa Francúzska, ako aj na stretnutiach týkajúcich sa Španielska.
- 34 Komisia po tom, čo v článku 1 sporného rozhodnutia konštatovala porušenie článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP v odvetví FVZ, ktorého sa dopustili odvolateľky, uložila podľa článku 2 tohto rozhodnutia spoločnostiam Timab a CFPR solidárne pokutu vo výške 59 850 000 eur. Na účely stanovenia tejto pokuty Komisia vychádzala z usmernení z roku 2006.
- 35 Dňa 20. júla 2010 Komisia prijala tiež rozhodnutie K(2010) 5004 v konečnom znení týkajúce sa tej istej veci, ktorého adresátmi boli strany, ktoré súhlasili s účasťou na konaní o urovnaní a predložili návrh na urovanie.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

- 36 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 1. októbra 2010 Timab a CFPR podali žalobu smerujúcu k zrušeniu sporného rozhodnutia a subsidiárne k zrušeniu článku 1 sporného rozhodnutia v rozsahu, v akom Komisia tvrdila, že sa podieľali na postupoch súvisiacich s podmienkami predaja a kompenzačným systémom. V každom prípade sa odvolateľky domáhali zmeny článku 2 sporného rozhodnutia a podstatného zníženia sumy pokuty, ktorá im bola solidárne uložená.
- 37 Odvolateľky uviedli viaceré žalobné dôvody na podporu svojich návrhov na zrušenie sporného rozhodnutia, ktoré možno rozdeliť do troch skupín. Prvá skupina týchto žalobných dôvodov sa týkala konania o urovnaní. Odvolateľky v podstate Komisii vytýkali, že na podnik, ktorý vystúpil z konania o urovnaní, uplatnila vyššiu pokutu, než je maximálny rozsah, o ktorom sa uvažovalo v rámci rozhovorov o urovnaní.
- 38 Druhá skupina uvedených žalobných dôvodov sa týkala niektorých postupov tvoriacich prvky predmetného kartelu, a to kompenzačného mechanizmu a podmienok predaja. V rámci tejto druhej skupiny žalobných dôvodov sa odvolateľky v podstate domnievali, že Komisia nesprávne pripísala vytýkané postupy všetkým podnikom bez toho, aby rozlišovala rôzne obdobia porušenia a rôzne správania. Komisia tak odvolateľkám odňala právo na účinné uplatnenie ich pripomienok k nedôvodným výhradám týkajúcim sa účasti na niektorých z týchto postupov, a to konkrétne na kompenzačnom mechanizme a zosúladenom stanovení podmienok predaja.
- 39 Tretia skupina žalobných dôvodov sa týka viacerých aspektov výpočtu výšky pokuty. V rámci tretej skupiny žalobných dôvodov odvolateľky v podstate kritizovali rôzne aspekty výšky pokuty alebo pravidiel, ktoré sa na ňu uplatnili, pričom poukazovali na porušenie článku 23 nariadenia č. 1/2003, zjavne nesprávne posúdenie závažnosti vytýkaných postupov, zjavne nesprávne posúdenie poľahčujúcich okolností, neprimerané zúženie rozsahu zníženia na základe zhovievavosti a zjavne nesprávne posúdenie platobnej schopnosti. Okrem toho odvolateľky tvrdili, že Komisia porušila zásady rovnosti zaobchádzania, individualizácie trestov a proporcionality.

- 40 Na podporu svojich návrhov smerujúcich subsidiárne k zníženiu pokuty odvolateľky v zásade uviedli dve tvrdenia. V prvom z týchto tvrdení sa v podstate domáhajú zníženia „sadzby závažnosti“. V druhom tvrdení navrhujú, aby bolo okrem zníženia za spoluprácu na základe oznámenia o zhovievavosti priznané dodatočné zníženie pokuty za spoluprácu mimo tohto oznámenia vzhľadom na absenciu spochybnenia skutkových okolností od 16. septembra 1993.
- 41 Všeobecný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol v plnom rozsahu.

Návrhy účastníkov konania pred Súdnym dvorom

- 42 Timab a CFPR navrhujú, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok,
 - vrátil vec Všeobecnému súdu, aby primerane znížil sumu pokuty,
 - incidenčne konštatoval, že Všeobecný súd porušil právo na spravodlivý proces z dôvodu neprimeranej dĺžky súdneho konania, a
 - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 43 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:
- zamietol odvolanie a
 - uložil odvolateľkám povinnosť nahradiť trovy konania.

O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania

- 44 Po prednesení návrhov generálneho advokáta odvolateľky v liste doručenom Súdnemu dvoru 1. septembra 2016 navrhli, aby bolo v súlade s článkom 83 Rokovacieho poriadku Súdného dvora nariadené opätovné začatie ústnej časti konania.
- 45 Na podporu tohto návrhu odvolateľky v podstate tvrdia, že Súdny dvor nemá dostatok informácií po prvé o okolnostiach, za ktorých vystúpili z konania o urovaní, a teda o prepojení medzi týmito konaniami a riadnym správnym konaním, a po druhé o rozsahu niektorých odvolacích dôvodov. V tomto kontexte sa odvolateľky najmä domnievajú, že na rozdiel od toho, čo konštatoval generálny advokát v bodoch 51 a 52 svojich návrhov, nemali nijaký úmysel využiť konanie o urovaní vo svoj prospech, a že na rozdiel od toho, čo tvrdil generálny advokát v uvedených návrhoch, odvolacie dôvody náležite zahŕňajú skreslenie skutkových okolností a dôkazov.
- 46 Okrem toho sa domnievajú, že niektoré právne tvrdenia týkajúce sa výpočtu pokuty, a najmä otázka súvisiaca so zníženiami z dôvodu spolupráce, neboli predmetom diskusie.
- 47 V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor môže kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta nariadiť opätovné začatie ústnej časti konania v súlade s článkom 83 svojho rokovacieho poriadku, najmä pokiaľ sa domnieva, že nemá dostatok informácií alebo že vec je potrebné rozhodnúť na základe tvrdenia, ku ktorému sa účastníci konania alebo subjekty oprávnené podľa článku 23 Štatútu Súdného dvora Európskej únie nevyjadrili (rozsudok z 9. júla 2015, InnoLux/Komisia, C-231/14 P, EU:C:2015:451, bod 29 a citovaná judikatúra).

- 48 V prejednávanej veci Súdny dvor po vypočutí generálneho advokáta usudzuje, že má dostatok informácií na to, aby rozhodol, a že vec nie je potrebné rozhodnúť na základe tvrdení, ku ktorým sa účastníci konania nevyjadřili.
- 49 Návrh na opätovné začatie ústnej časti konania preto treba zamietnuť.

O odvolaní

O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení pravidiel v oblasti dôkazného bremena a na porušení práva na obhajobu

Argumentácia účastníkov konania

- 50 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že nesprávne posúdil dôkazné bremeno a porušil právo na obhajobu v rozsahu, v akom v bodoch 114 a 117 napadnutého rozsudku usúdil, že odvolateľkám prináležalo, aby počas konania o urovnaní preukázali svoju neúčast na karteli v období pred rokom 1993.
- 51 Všeobecný súd tým, že v bode 114 napadnutého rozsudku tvrdil, že „Komisia sa mohla oprávnene domnievať, že [odvolateľky] boli zapojené do jediného a pokračujúceho porušenia už od roku 1978“, hoci tento pojem predstavuje právnu kvalifikáciu, ktorú odvolateľky nemuseli v rámci konania o urovnaní preukázať ani vyvrátiť, neoveril požadovaný štandard dokazovania.
- 52 V tejto súvislosti odvolateľky konštatujú, že štandard dokazovania, ktorý znáša Komisia, sa nemôže odlišovať podľa toho, či ide o konanie o urovnaní alebo o riadne konanie. V rozsahu, v akom sa pritom v napadnutom rozsudku potvrdzujú úvahy Komisie zakladajúce sa na menšom štandarde dokazovania, než je požadovaný štandard dokazovania, by mal byť napadnutý rozsudok zrušený.
- 53 Podľa Komisie by mal byť tento prvý odvolací dôvod zamietnutý predovšetkým ako neúčinný alebo subsidiárne ako neprípustný a v každom prípade ako nedôvodný.
- 54 Tento odvolací dôvod by mal byť najskôr neúčinný, keďže sporné rozhodnutie, ktorého zákonnosť potvrdil Všeobecný súd, bolo prijaté v rámci riadneho konania po tom, čo Timab vystúpila z konania o urovnaní. Tento prvý odvolací dôvod sa pritom týka obdobia od roku 1978 do roku 1993, ktoré nebolo voči spoločnosti Timab uplatnené. Aj keby bol tento odvolací dôvod dôvodný, nemal by nijaký vplyv na výsledok sporu, ktorý sa týka pokuty, ktorú po skončení riadneho správneho konania Komisia uložila spoločnosti Timab za obdobie od roku 1993 do roku 2004.
- 55 Následne Komisia konštatuje, že Všeobecný súd nikdy neusúdil, že odvolateľky mali povinnosť preukázať svoju neúčast na karteli v období od roku 1978 do roku 1993, a že v každom prípade konštatovania formulované Všeobecným súdom v bodoch 114 a 117 napadnutého rozsudku predstavujú nezávislé posúdenie skutkových okolností, ktoré nepodlieha preskúmaniu Súdnym dvorom.
- 56 Napokon Komisia uvádza, že je nesporné, že nesie dôkazné bremeno tak v rámci riadneho konania, ako aj v rámci konania o urovnaní. Komisia sa domnieva, že keďže odvolateľky neuvádzajú nijakú kritiku voči prvému posúdeniu, ktoré Komisia vykonala vo vzťahu ku skutočnostiam, ktorými disponuje, bola oprávnená prijať záver, že jej analýza je a *fortiori* prípustná, pokiaľ tieto skutočnosti vyplývajú zo samotných vyhlásení podnikov v rámci ich žiadostí o zhovievavosť a v ich odpovediach na žiadosti o poskytnutie informácií. Práve na základe týchto základných zásad Všeobecný súd usúdil, že Komisia sa mohla oprávnene domnievať, že Timab sa zúčastňovala na jedinom a pokračujúcom porušení od roku 1978.

57 V tomto kontexte Komisia ďalej uvádza, že Všeobecný súd tiež pripomenul, že v nadväznosti na tvrdenia rozvinuté odvolateľkami v rámci ich odpovede na oznámenie o výhradách Komisia vykonala nové posúdenie skutočností, ktorými disponovala, a dospela k záveru, že tieto skutočnosti neumožňovali preukázať účasť odvolateľiek na karteli v období pred rokom 1993. V dôsledku toho Všeobecný súd správne konštatoval, že Komisia dodržala pravidlá uplatniteľné v oblasti štandardu dokazovania, keď v každej fáze konania zohľadnila všetky skutočnosti, ktoré mala k dispozícii.

Posúdenie Súdnym dvorom

58 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry údajné nedodržanie pravidiel uplatniteľných v oblasti dokazovania predstavuje právnu otázku, ktorá je prípustná vo fáze odvolania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 44 a citovanú judikatúru, ako aj z 30. mája 2013, Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, neuvyverejnený, EU:C:2013:351, bod 25 a citovanú judikatúru).

59 Súdnemu dvoru tak prináleží overiť, či sa Všeobecný súd v rámci posúdenia, ktoré vykonal vo vzťahu k dôkazom, ktoré mu boli predložené, dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že porušil všeobecné právne zásady, ako je napríklad prezumpcia nevinoty, a pravidlá uplatniteľné v oblasti dokazovania, ako sú napríklad pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. júla 1999, Hüls/Komisia, C-199/92 P, EU:C:1999:358, bod 65 a citovanú judikatúru, ako aj z 30. mája 2013, Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, neuvyverejnený, EU:C:2013:351, bod 36 a citovanú judikatúru).

60 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, je preto tento odvolací dôvod prípustný.

61 Vo veci samej treba pripomenúť, ako vyplýva najmä z bodu 48 napadnutého rozsudku, že odvolateľky v žalobe podanej na Všeobecný súd poukázali na nesprávne právne posúdenie a zjavne nesprávne posúdenie skutkových okolností, ktorých sa dopustila Komisia v rozsahu, v akom pôvodne usúdila, že odvolateľky sa zúčastnili na jedinom a pokračujúcom porušení v období od roku 1978. Podľa odvolateľiek mala Komisia so zreteľom na dokumenty, ktoré mala k dispozícii, rozhodnúť o ich neúčasti na globálnom karteli v období pred rokom 1993. Toto nesprávne posúdenie vyplývalo z nedostatočnej analýzy spisu a svedčilo tak o tom, že Komisia si nespĺnila svoju povinnosť starostlivo a nestranne preskúmať prípady, ktoré sú jej predložené.

62 Všeobecný súd v odpovedi na túto výhradu v bodoch 108 až 118 napadnutého rozsudku preskúmal, či Komisia pôvodne dostatočne preskúmala spis odvolateľiek z hľadiska vytýkaného porušenia alebo či nesprávne podala výklad informácií oznámených odvolateľkami.

63 V tejto súvislosti Všeobecný súd po tom, čo v bodoch 109 až 112 napadnutého rozsudku preskúmal žiadosť odvolateľiek o uplatnenie oznámenia o zhovievavosti a ich odpovede na žiadosti o poskytnutie informácií a následne v bode 113 napadnutého rozsudku konštatoval, že je nepochybné, že odvolateľky vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách uviedli, že Timab sa v období od roku 1978 do roku 1993 nepodieľala na jedinom a pokračujúcom porušení, dospel v bode 114 napadnutého rozsudku k záveru, že z hľadiska dokumentov, ktoré mala k dispozícii, sa „Komisia... mohla oprávnenne domnievať, že [odvolateľky] boli zapojené do jediného a pokračujúceho porušenia už od roku 1978“.

64 Aj keby bolo opodstatnené prijať záver, že Všeobecný súd tým, že potvrdil samotnú úvahu Komisie, preniesol na odvolateľky povinnosť, ktorá im neprináležala, a to preukázať, že sa nepodieľali na karteli v období pred rokom 1993, na základe tohto prvého odvolacieho dôvodu nemožno dosiahnuť zrušenie či už napadnutého rozsudku alebo dokonca sporného rozhodnutia.

- 65 Ako totiž bolo pripomenuté najmä v bode 1 napadnutého rozsudku, odvolateľky boli sankcionované za svoju účasť na jedinom a pokračujúcom porušení v období od roku 1993 do roku 2004. Cieľom výhrady, ktorú uviedli odvolateľky pred Všeobecným súdom, tak ako je pripomenutá v bode 61 tohto rozsudku, však bolo preukázať, že Komisia mala vzhľadom na dôkazy, ktoré mala k dispozícii, dospieť k záveru o ich neúčasti na karteli v období pred rokom 1993. Uvedená výhrada tak v každom prípade nemohla mať nijaký vplyv na spor vo veci samej, keďže sa týka obdobia, za ktoré neboli odvolateľky sankcionované. V dôsledku toho mal Všeobecný súd túto výhradu zamietnuť ako neúčinnú.
- 66 Z toho vyplýva, že rozhodnutie Všeobecného súdu, ktoré sa nachádza v bode 118 napadnutého rozsudku a ktorým sa zamietá výhrada založená na tom, že Komisia nesprávne preskúmala spis, sa zdá byť podľa bodu 65 tohto rozsudku dôvodné vzhľadom na iné právne dôvody. Preto treba pristúpiť k nahradeniu týchto dôvodov.
- 67 Tomuto odvolaciemu dôvodu preto nemožno vyhovieť.

O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení práva neobviniť sa sám a práva na obhajobu, ako aj na porušení neobmedzenej právomoci priznanej Všeobecnému súdu

Argumentácia účastníkov konania

- 68 Druhý odvolací dôvod smerujúci proti bodom 94 až 190 napadnutého rozsudku sa skladá z troch častí.
- 69 V prvej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd porušil ich právo na obhajobu v rozsahu, v akom porušil ich právo neobviniť sa sám.
- 70 Na podporu tejto časti odvolateľky najskôr uvádzajú, že informácie poskytnuté tak v rámci konania o urovnaní, ako aj v rámci žiadosti o zhovievavosť nemožno kvalifikovať ako „priznania“. Následne konštatujú, že zo žiadosti o zhovievavosť nemožno automaticky vyvodiť priznanie účasti na porušení, keďže subjekt, ktorý sa dopustil tohto porušenia, môže vždy spochybníť skutkové okolnosti a ich posúdenie Komisiou. Napokon podľa odvolateľiek k priznaniu zodpovednosti za porušenie v rámci konania o urovnaní dochádza len prostredníctvom formálneho návrhu na urovanie, čo nebolo ich zámerom. Všeobecný súd tak tým, že automaticky považoval vyhlásenia, ktoré odvolateľky poskytli vo svojej žiadosti o zhovievavosť a v rámci konania o urovnaní, za „priznania“, porušil ich právo na obhajobu v rozsahu, v akom porušil ich právo neobviniť sa sám.
- 71 V druhej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd porušil svoju neobmedzenú právomoc tým, že nepreskúmal dôkaznú povinnosť Komisie, pokiaľ ide o kvalifikáciu vyhlásení ako „priznaní“, pričom takáto kvalifikácia vôbec nevyplývala z dokumentov, ktoré mala táto inštitúcia k dispozícii. Táto kvalifikácia však mala značný vplyv na určenie dĺžky trvania ich účasti na porušení, a v dôsledku toho aj na posúdenie výšky pokuty a príslušných znížení.
- 72 V tejto súvislosti odvolateľky na jednej strane tvrdia, že z analýzy údajov, ktoré poskytli Komisii, ako aj z dokumentov, ktoré do spisového materiálu poskytli ďalšie podniky, bolo možné zistiť, že ich účasť na stretnutiach bola iba sporadická, a na druhej strane že existencia týchto údajných „priznaní“ bola vyvrátená viacerými dokumentmi zo spisového materiálu.
- 73 V tretej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľky poukazujú na porušenie práva na obhajobu Všeobecným súdom.
- 74 V rámci tejto tretej časti odvolateľky konštatujú, že Všeobecný súd vychádzal z interných poznámok týkajúcich sa zápisníc z troch bilaterálnych stretnutí, ktoré sa uskutočnili medzi nimi a Komisiou počas roku 2009. Všeobecný súd vychádzal konkrétne z druhej internej poznámky, podľa ktorej odvolateľky poskytli „priznania“ k ich údajnej účasti na porušení v období od roku 1978 do roku 1992.

Jedna z týchto interných poznámok bola poskytnutá až po skončení písomnej časti konania a v rozpore so zásadou kontradiktórnosti. Z ustálenej judikatúry pritom vyplýva, že neoznámenie dokumentu počas správneho konania je porušením práva na obhajobu, pokiaľ Komisia vychádzala z tohto dokumentu na podporu svojej výhrady týkajúcej sa existencie porušenia a pokiaľ túto výhradu možno preukázať len odkazom na uvedený dokument, čo je aj prípad prejednávanej veci. Podľa odvolateľiek, aj keď Komisia mohla vychádzať z týchto interných poznámok, Všeobecný súd v rozsahu, v akom neoveril dodržanie štandardu dokazovania, teda porušil právo na obhajobu.

- 75 Odvolateľky v replike uvádzajú, že napadnutý rozsudok treba zrušiť, keďže Všeobecný súd sa v rozpore so svojou neobmedzenou právomocou uspokojil s „legitímnym presvedčením“, ktoré mohla mať Komisia v súvislosti s vinou spoločnosti Timab, hoci táto vina sa zakladala iba na údajne nespochybných „priznaniach“.
- 76 Komisia sa na úvod a na základe tvrdení, ktoré boli uvedené už v rámci prvého odvolacieho dôvodu, tak ako boli spomenuté v bode 54 tohto rozsudku, domnieva, že druhý odvolací dôvod je neúčinný. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že odvolateľky vychádzajú z predpokladu, podľa ktorého spochybnené „priznania“ mali „rozhodujúci vplyv na výšku pokuty“. Toto konštatovanie je pritom nesprávne v rozsahu, v akom sa týka obdobia, ktoré predchádza obdobiu, za ktoré bola uložená sankcia.
- 77 Komisia subsidiárne konštatuje, že druhý odvolací dôvod treba zamietnuť, pokiaľ ide o jeho tri časti, sčasti ako neprípustný a sčasti ako nedôvodný.
- 78 Čo sa týka prvej časti druhého odvolacieho dôvodu, Komisia tvrdí, že žiadosti o zhovievavosť sa z hľadiska svojej definície týkajú podnikov, ktoré sa zúčastnili na karteli a túto účasť priznávajú. V dôsledku toho a s výnimkou zmeny stanoviska podniku, ktorá je možná kedykoľvek, bola Komisia oprávnená domnievať sa, že žiadosť o zhovievavosť zahŕňa na strane dotknutého podniku priznanie jeho účasti na odhalenom porušení bez ohľadu na to, či je toto priznanie kvalifikované ako „priznanie“ alebo inak. Takéto konštatovanie nepredstavovalo porušenie práva neobviniť sa sám, keďže samoobviňujúce sa vyhlásenia sú v prejednávanej veci dobrovoľné.
- 79 V tomto kontexte sa Komisia domnieva, že tvrdenie odvolateľiek, uvedené v rámci tejto prvej časti, vyplýva zo zámeny medzi konaním o urovnaní a konaním týkajúcim sa žiadosti o zhovievavosť. Skutočnosti, z ktorých Komisia vychádzala, aby prijala záver, že Timab sa zúčastnila na porušení v období pred rokom 1993, nepochádzali z údajného priznania na základe urovnania, ale pochádzali z vyhlásení, ktoré boli poskytnuté v rámci žiadosti o zhovievavosť. Komisia tak práve na tomto základe a v prípade neexistencie rozporu viedla rokovania na účely urovnania. V dôsledku toho Komisia počas konania o urovnaní a následne Všeobecný súd v bode 94 napadnutého rozsudku mohli bez toho, aby porušili právo na obhajobu, kvalifikovať vyhlásenia spoločnosti Timab týkajúce sa obdobia od roku 1978 do roku 1993 ako „priznania“ v rozsahu, v akom neboli tieto vyhlásenia predmetom ďalšieho objasnenia.
- 80 Komisia ďalej tvrdí, že po tom, čo Timab zmenila stanovisko, zohľadnila nové poskytnuté skutočnosti, takže „priznania“ prijaté na základe žiadosti o zhovievavosť neboli nedotknuteľné. Právo na obhajobu tak bolo naďalej rešpektované a nemohlo dôjsť k nijakému porušeniu práva neobviniť sa sám.
- 81 Pokiaľ ide o druhú časť druhého odvolacieho dôvodu, Komisia v podstate tvrdí, že úvahy, ktoré odvolateľky vyjadrili na podporu tvrdenia, podľa ktorého mala Komisia prijať záver, že Timab sa nezúčastnila na karteli nepretržite od roku 1978, predstavujú skutkové okolnosti a nepodliehajú teda právomoci Súdneho dvora. Okrem toho Všeobecný súd podľa Komisie bezchybne preskúmal kvalifikáciu vyhlásení ako „priznání“ a vyvodil z toho všetky dôsledky.
- 82 Pokiaľ ide o tretiu časť druhého odvolacieho dôvodu, Komisia konštatuje, že tvrdenie, ktoré uviedli odvolateľky, týkajúce sa interných poznámok, ktoré slúžili ako základ na účely kvalifikácie vyhlásení ako „priznání“, bolo irelevantné. V prvom rade tieto údajne „neoznámené“ dokumenty totiž neslúžili ako

základ rozhodnutia, keďže v tomto rozhodnutí sa konkrétne neuvádza obdobie, ktorého sa týkali dotknuté „priznania“. V druhom rade uvedené „priznania“ nevyplývajú z rokovaní týkajúcich sa urovnania, ale z vyhlásení poskytnutých na podporu žiadosti o zhovievavosť, teda v rámci konania, ktoré nevyhnutne zahŕňa priznanie účasti na porušení z dôvodu dotknutých skutkových okolností.

Posúdenie Súdny dvorom

- 83 Pokiaľ ide o prvú časť druhého odvolacieho dôvodu, treba pripomenúť, ako pripomenul Všeobecný súd v bode 120 napadnutého rozsudku, že podľa ustálenej judikatúry má Komisia právo uložiť podniku povinnosť, aby jej poskytol všetky potrebné informácie týkajúce sa skutočností, s ktorými by mohol byť oboznámený, ale nemôže tomuto podniku uložiť povinnosť poskytnúť odpovede, ktorými by tento podnik musel priznať existenciu porušenia, ktorú má preukázať Komisia (pozri rozsudok zo 14. júla 2005, ThyssenKrupp/Komisia, C-65/02 P a C-73/02 P, EU:C:2005:454, bod 49 a citovanú judikatúru).
- 84 Ako tiež pripomenul Všeobecný súd v uvedenom bode 120 napadnutého rozsudku, hoci Komisia nemôže podnik prinútiť, aby priznal svoju účasť na porušení, nebráni jej to, aby pri stanovení výšky pokuty zohľadnila pomoc, ktorú jej tento podnik dobrovoľne poskytol na účely preukázania existencie porušenia (pozri rozsudok zo 14. júla 2005, ThyssenKrupp/Komisia, C-65/02 P a C-73/02 P, EU:C:2005:454, bod 50).
- 85 Súdny dvor už mal takisto príležitosť spresniť, že Komisia môže pri určení výšky pokuty zohľadniť pomoc, ktorú jej dotknutý podnik poskytol na účely jednoduchšieho zistenia porušenia, a najmä okolnosť, že podnik priznal svoju účasť na porušení (pozri rozsudok zo 14. júla 2005, ThyssenKrupp/Komisia, C-65/02 P a C-73/02 P, EU:C:2005:454, bod 51 a citovanú judikatúru).
- 86 Z toho vyplýva, že na to, aby došlo k porušeniu práva nevypovedať vo svoj neprospech, je nevyhnutné, aby dotknutému podniku bola skutočne uložená povinnosť poskytnúť informácie alebo údaje, ktoré môžu preukázať porušenie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, bod 275).
- 87 V prejednávanej veci z bodov 94 a 190 napadnutého rozsudku vyplýva, že vyhlásenia, ktoré poskytli odvolateľky v rámci konania o urovaní z dôvodu žiadosti o zhovievavosť, boli odvolateľkami poskytnuté výlučne na dobrovoľnom základe. Okrem toho Všeobecný súd v bode 120 napadnutého rozsudku uviedol, že zo spisového materiálu, ktorý mu bol predložený, vôbec nevyplýva, že by Komisia zamýšľala ovplyvniť rozhodnutie odvolateľiek.
- 88 V dôsledku toho Všeobecný súd neporušil právo odvolateľiek na obhajobu. Prvú časť druhého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť ako nedôvodnú.
- 89 Pokiaľ ide o druhú časť druhého odvolacieho dôvodu, stačí pripomenúť, že v súlade s článkom 256 ods. 1 druhým pododsekom ZFEÚ a článkom 58 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie sa odvolanie obmedzuje na právne otázky. Posúdenie rozhodujúcich skutkových okolností, ako aj hodnotenie predložených dôkazov je teda vo výlučnej právomoci Všeobecného súdu. S výnimkou prípadu ich skreslenia preto posúdenie týchto skutkových okolností a dôkazov nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolacieho konania (pozri najmä uznesenie z 11. júna 2015, Faci/Komisia, C-291/14 P, neuvverejnené, EU:C:2015:398, bod 31 a citovanú judikatúru, ako aj v tomto zmysle rozsudok z 21. januára 2016, Galp Energía España a i./Komisia, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 46 a citovanú judikatúru). Takéto skreslenie musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov (pozri najmä uznesenie z 11. júna 2015, Faci/Komisia, C-291/14 P, neuvverejnené, EU:C:2015:398, bod 32 a citovanú judikatúru).

- 90 V prejednávanej veci pod zámienkou údajného porušenia neobmedzenej právomoci priznanej Všeobecnému súdu je cieľom odvolania v skutočnosti to, aby Súdny dvor vykonal nové preskúmanie skutočností uvedených v spise, ktoré odvolateľky a ďalší členovia kartelu oznámili Komisii počas správneho konania, a to bez toho, aby uvádzalo akékoľvek skreslenie týchto skutočností. Túto druhú časť druhého odvolacieho dôvodu treba preto zamietnuť ako neprípustnú.
- 91 Pokiaľ ide o tretiu časť druhého odvolacieho dôvodu, odvolateľky v podstate tvrdia, že Všeobecný súd tým, že v bode 94 napadnutého rozsudku pripísal rozhodujúcu dôkaznú hodnotu interným poznámkam z bilaterálnych stretnutí, ktoré sa uskutočnili v rámci konania o urovnaní, a najmä druhej z týchto poznámok, podľa ktorej odvolateľky poskytli priznania v súvislosti s ich účasťou na porušení v období od roku 1978 do roku 1992, a tým, že v bode 114 uvedeného napadnutého rozsudku konštatoval, že Komisia sa „mohla oprávnene domnievať, že [odvolateľky] boli zapojené do jediného a pokračujúceho porušenia už od roku 1978“, bez toho, aby overil dodržanie štandardu dokazovania, porušil ich právo na obhajobu a konal v rozpore so svojou neobmedzenou právomocou.
- 92 V tejto tretej časti druhého odvolacieho dôvodu tak odvolateľky poukazujú – podobne ako v rámci prvého odvolacieho dôvodu – na porušenie pravidiel v oblasti dôkazného bremena a porušenie práva na obhajobu.
- 93 Aj keby bolo opodstatnené prijať záver, že Všeobecný súd tým, že interným poznámkam zo zápisníc z troch bilaterálnych stretnutí, ktoré sa konali v rámci konania o urovnaní, pripísal rozhodujúcu hodnotu a potvrdil presvedčenie Komisie v súvislosti s účasťou odvolateľiek na porušení od roku 1978, neoveril požadovaný štandard dokazovania, čím porušil právo na obhajobu, nemožno tretej časti druhého odvolacieho dôvodu vyhovieť.
- 94 Ako totiž bolo pripomenuté v bode 65 tohto rozsudku, odvolateľky boli sankcionované za svoju účasť na jedinom a pokračujúcom porušení v období od roku 1993 do roku 2004. Cieľom výhrady, ktorú uviedli odvolateľky pred Všeobecným súdom, tak ako je pripomenutá v bode 61 tohto rozsudku, však bolo preukázať, že Komisia mala vzhľadom na dôkazy, ktoré mala k dispozícii, dospieť k záveru o ich neúčasti na karteli v období pred rokom 1993. Uvedenej výhrade tak v každom prípade nebolo možné vyhovieť, keďže sa týka obdobia, za ktoré neboli odvolateľky sankcionované. V dôsledku toho mal Všeobecný súd túto výhradu zamietnuť ako neúčinnú.
- 95 Ako bolo konštatované v bode 66 tohto rozsudku, z toho vyplýva, že rozhodnutie Všeobecného súdu, ktoré sa nachádza v bode 118 napadnutého rozsudku a ktorým sa zamietajú výhrady založené na tom, že Komisia nesprávne preskúmala spis, sa zdá byť dôvodné vzhľadom na iné právne dôvody. Preto treba pristúpiť k nahradeniu týchto dôvodov.
- 96 Tretia časť druhého odvolacieho dôvodu musí byť preto zamietnutá ako nedôvodná.

O treťom odvolacom dôvode, ako aj o druhej podčasti prvej a druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu, ktoré sa zakladajú na tom, že Všeobecný súd porušil svoju neobmedzenú právomoc a vo svojom rozsudku sa dopustil rozporu v odôvodnení

O porušení neobmedzenej právomoci priznanej Všeobecnému súdu

– Argumentácia účastníkov konania

- 97 Vo svojom treťom odvolacom dôvode, ako aj v druhej podčasti prvej a druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu, ktoré sa v zásade týkajú bodov 78, ako aj 90 až 96 napadnutého rozsudku a ktoré treba preskúmať spoločne, odvolateľky v podstate tvrdia, že Všeobecný súd tým, že potvrdil sporné

rozhodnutie a dostatočne tak neoveril všetky zložky pokuty, ktorá im bola sporným rozhodnutím uložená, porušil rozsah svojej neobmedzenej právomoci a v tomto kontexte sa vo svojom rozsudku dopustil rozporu v odôvodnení.

- 98 V rámci tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľky konkrétne tvrdia, že Všeobecný súd nevykonal svoju neobmedzenú právomoc náležitým spôsobom, keďže konštatoval, že údajné „nové skutočnosti“, ktoré umožnili Komisii uložiť podstatne vyššiu pokutu za výrazne kratšie porušenie, pozostávali z odvolania ich údajných „priznaní“ po tom, čo vystúpili z konania o urovnaní, pričom si neoveril vecnú správnosť týchto „nových skutočností“. Podľa odvolateľiek nebola po uvedenom vystúpení doložená do spisu nijaká nová skutková okolnosť. Jediná nová skutočnosť, pokiaľ vôbec existuje, by vyplynula z podrobnejšieho preskúmania skutkových okolností Komisiou, na základe ktorého by Komisia uznala, že odvolateľky sa od roku 1978 na dotknutom porušení nezúčastnili, hoci k tomuto zisteniu mala dospieť už vo fáze urovnania.
- 99 Komisia predovšetkým tvrdí, že tento odvolací dôvod treba zamietnuť ako neúčinný, pretože je založený na irelevantnom porovnaní situácie existujúcej v čase konania o urovnaní so situáciou, ktorá existovala v čase prijímania sporného rozhodnutia, hoci, ako správne vysvetlil Všeobecný súd, po vystúpení z konania o urovnaní sa rozhodnutie prijaté po skončení riadneho konania musí posúdiť výlučne z hľadiska jeho vlastných kritérií. Komisia ďalej uvádza, že odvolateľky v opise napadnutého rozsudku skresľujú tvrdenia Všeobecného súdu. Podľa tejto inštitúcie novou skutočnosťou, ktorú spomenul Všeobecný súd v bode 90 napadnutého rozsudku, totiž nie je nová analýza situácie, ktorú Komisia uskutočnila z vlastnej iniciatívy, ale odlišné vysvetlenie, ktoré Timab poskytla po prvýkrát v odpovedi na oznámenie o výhradách, pričom dôvodom tohto oznámenia bolo práve poskytnúť podnikom možnosť, aby vyjadrili svoje stanovisko, a to s cieľom zabezpečiť dodržanie zásady kontradiktórnosti v rámci riadneho konania.
- 100 Komisia subsidiárne poukazuje na neprípustnosť predmetného odvolacieho dôvodu z dôvodu, že Všeobecný súd preskúmal zákonnosť sporného rozhodnutia tým, že overil všetky skutočnosti zohľadnené pri výpočte pokuty, čo patrí do jeho neobmedzenej právomoci a podlieha posúdeniu skutkového stavu, ktoré nemôže byť predmetom odvolania.
- 101 V rámci druhej podčasti prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd takisto porušil svoju neobmedzenú právomoc, keď nevykonal nápravu chýb, rozporov alebo nezrovnalostí, ktoré sa vyskytli v posúdení porušenia, ktoré vykonala Komisia. Odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že takto nesprávne potvrdil takmer úplné zrušenie zníženia pokuty priznaných na základe programu zhovievavosti alebo zníženia, ktoré možno priznať na základe bodu 29 usmernení z roku 2006.
- 102 Komisia sa domnieva, že výhrady uvedené odvolateľkami musia byť zamietnuté z dôvodu, že Všeobecný súd dôkladne preskúmal výpočet pokuty, ktorý vykonala Komisia, a najmä zníženie priznaných na základe ich spolupráce. Okrem toho údajné rozpory alebo nezrovnalosti, na ktoré sa v tomto kontexte poukázalo, neboli dôvodné.
- 103 Na podporu druhej podčasti druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľky tvrdia, že Komisia mala od fázy urovnania oznámiť, čo kvalifikovala ako „nové skutočnosti“, t. j. nemožnosť preukázať jediné a pokračujúce porušenie od roku 1978. Všeobecný súd tak tým, že nezohľadnil pochybenia, ktorých sa dopustila Komisia vo svojom posúdení porušenia vo fáze konania o urovnaní, a tým, že v dôsledku toho potvrdil takmer úplné zrušenie zníženia pokuty, porušil svoju neobmedzenú právomoc.

– Posúdenie Súdny dvorom

- 104 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ ide o súdne preskúmanie rozhodnutí, prostredníctvom ktorých Komisia rozhodne uložiť pokutu alebo penále za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, má súd Únie okrem preskúmania zákonnosti stanoveného v článku 263 ZFEÚ aj neobmedzenú právomoc, ktorú mu priznáva článok 31 nariadenia č. 1/2003 v súlade s článkom 261 ZFEÚ a ktorá ho oprávňuje nahradiť posúdenie Komisie svojím posúdením a v dôsledku toho zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu alebo penále (pozri najmä rozsudok z 9. júna 2016, Repsol Lubricantes y Especialidades a i./Komisia, C-617/13 P, EU:C:2016:416, bod 84, ako aj citovanú judikatúru).
- 105 Treba takisto pripomenúť, že pri rozhodovaní o právnych otázkach v rámci odvolania neprináleží Súdny dvor nahrádzať z dôvodov spravodlivosti svojím posúdením posúdenie Všeobecného súdu, ktorý v rámci svojej neobmedzenej právomoci rozhoduje o výške pokút uložených podnikom za to, že porušili právo Únie (pozri najmä rozsudok z 9. júna 2016, Repsol Lubricantes y Especialidades a i./Komisia, C-617/13 P, EU:C:2016:416, bod 81, ako aj citovanú judikatúru).
- 106 Len v prípade, že by sa Súdny dvor domnieval, že úroveň sankcie je nielen neprimeraná, ale aj nadmerne vysoká, či dokonca disproporčná, treba konštatovať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia z dôvodu neprimeranej výšky pokuty (rozsudok z 9. júna 2016, Repsol Lubricantes y Especialidades a i./Komisia, C-617/13 P, EU:C:2016:416, bod 82, ako aj citovaná judikatúra).
- 107 V prejednávanej veci, ako pripomenul generálny advokát v bode 23 svojich návrhov, otázka vznesená pred Všeobecným súdom sa netýkala ani tak toho, či bolo odôvodnené uložiť vyššiu pokutu za porušenie, ktoré trvalo kratší čas, ako v podstate uvádzajú odvolateľky, ale skôr toho, či Komisia správne odôvodnila výpočet pokuty uloženej sporným rozhodnutím a či na tento účel zohľadnila všetky skutočnosti, ktoré jej boli v čase prijímania tohto rozhodnutia známe.
- 108 V tejto súvislosti treba uviesť, že hoci Všeobecný súd v bodoch 75 až 107 napadnutého rozsudku nepochybne dbal na to, aby odpovedal na všetky tvrdenia, prostredníctvom ktorých odvolateľky Komisii vytýkali, že na podnik, ktorý vystúpil z konania o urovnaní, uplatnila v prípade výrazne kratšej dĺžky trvania porušenia vyššiu pokutu, než je maximálny rozsah, o ktorom sa uvažovalo pri rozhovoroch o urovnaní, takáto analýza podlieha dodržaniu zásad riadneho výkonu spravodlivosti a transparentnosti. V dôsledku toho nemožno Všeobecnému súdu vytýkať, že vykonal takto vyčerpávajúce posúdenie v rámci sporu, v ktorom po prvýkrát rozhodoval o situácii, keď podnik po tom, čo sa rozhodol zúčastniť konania o urovnaní, z tohto konania napokon vystúpil.
- 109 V tejto veci treba preto konštatovať, že Všeobecný súd vykonal svoju neobmedzenú právomoc náležite tým, že dôkladne preskúmal tak zákonnosť sporného rozhodnutia, ako aj primeranosť výšky pokuty uloženej v tomto rozhodnutí.
- 110 Ako konštatoval generálny advokát v bode 24 svojich návrhov, Všeobecný súd tak riadne overil opodstatnenosť analýzy uskutočnenej Komisiou so zreteľom na všetky okolnosti existujúce pri prijímaní sporného rozhodnutia, pričom najmä v bodoch 90 až 107 napadnutého rozsudku zohľadnil rozsah spolupráce odvolateľiek po ich vystúpení z konania o urovnaní, teda počas riadneho konania.
- 111 Všeobecný súd v bodoch 142 až 220 napadnutého rozsudku systematicky overil skutočnosti, ku ktorým Komisia prihliadla na účely výpočtu výšky pokuty uloženej v spornom rozhodnutí. Konkrétne podrobne preskúmal spôsob, akým Komisia zohľadnila faktory umožňujúce priznať alebo nepriznať zníženia tejto pokuty, a to na základe oznámenia o zhovievavosti, čím sa Všeobecný súd zaoberal v bodoch 170 až 195 tohto rozsudku, alebo na základe spolupráce podľa bodu 29 usmernení z roku 2006, čo Všeobecný súd preskúmal v bodoch 95, 188 a 189 uvedeného rozsudku.

- 112 Okrem toho, ako takisto uviedol generálny advokát v bode 26 svojich návrhov, treba konštatovať, že odvolateľky nepreukázali, v čom bola výška pokuty, ktorá im bola uložená, nadmerná, ba dokonca disproportčná, v zmysle judikatúry uvedenej v bodoch 105 a 106 tohto rozsudku.
- 113 Z uvedených skutočností vyplýva, že Všeobecný súd neporušil rozsah svojej neobmedzenej právomoci. V dôsledku toho treba tretí odvolací dôvod, druhú podčasť prvej a druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu zamietnuť ako nedôvodné v rozsahu, v akom sa týkajú porušenia neobmedzenej právomoci priznanej Všeobecnému súdu.

O rozporoch v odôvodnení, na ktoré poukázali odvolateľky

– Argumentácia účastníkov konania

- 114 V rámci tak tretieho odvolacieho dôvodu, ako aj druhej podčasti prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľky v podstate tvrdia, že Všeobecný súd sa vo svojom rozsudku dopustil rôznych rozporov v odôvodnení, ktoré viedli k porušeniu ich základných práv, a to práva slobodne rokovať s Komisiou v rámci konania o urovnaní a práva takisto slobodne vystúpiť z tohto konania, ako aj práva brániť sa v rámci riadneho konania bez toho, aby boli viazané „stanoviskom“, ktoré bolo údajne predtým prijaté.
- 115 V prvom rade odvolateľky vytykajú Všeobecnému súdu, že dospel k záveru, že ich vystúpenie z konania o urovnaní viedlo k situácii „*tabula rasa*“ v rozpore s minulosťou, a zároveň vo vzťahu k nim konštatoval, že v rámci svojej odpovede na oznámenie o výhradách poskytnutej počas riadneho konania „zmenili stanovisko“. Všeobecný súd tak nemal súhlasiť s tvrdením Komisie, podľa ktorého sa „nová skutočnosť“ objavila vo fáze uvedenej odpovede a bola dôvodom na preskúmanie výšky pokuty.
- 116 V druhom rade odvolateľky tvrdia, že napadnutý rozsudok obsahuje rozpory v odôvodneniach, keďže Všeobecný súd v bode 96 napadnutého rozsudku dospel na jednej strane k záveru, že Komisia nebola viazaná rozsahom pokút oznámeným pri rozhovoroch v rámci konania o urovnaní, ktorý sa po ich vystúpení z uvedeného konania teda stal irelevantný, zatiaľ čo na druhej strane v bode 91 napadnutého rozsudku sa zmienil len o „úprave spôsobu výpočtu pokuty“ na základe toho istého rozsahu.
- 117 Napokon Všeobecný súd nemohol na jednej strane potvrdiť, že podľa oznámenia o urovnaní Komisia nerokuje o otázke existencie porušenia, a na druhej strane pripísať neformálnym rozhovorom váhu rokovaniu, v rámci ktorých došlo k údajnému súhlasu odvolateľiek s ich účasťou na porušení v období pred rokom 1993.
- 118 Podľa Komisie rozpory v odôvodnení vyplývali najmä zo skreslení rozhodnutí Všeobecného súdu alebo aj z nesprávneho pochopenia dokumentov predložených počas konania pred Všeobecným súdom, v dôsledku čoho ich nemožno prijať.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 119 Pokiaľ ide o prvé dva údajné rozpory v odôvodnení, ktoré sa v podstate týkajú prepojenia konania o urovnaní s riadnym konaním v osobitnej situácii prejednávanej veci, v ktorej sa odvolateľky rozhodli prerušiť rozhovory na účely urovnania, treba konštatovať, že Všeobecný súd v bodoch 90 až 96, ako aj v bodoch 104 a 105 napadnutého rozsudku správne oddelil priebeh tohto konania o urovnaní, ktoré v prejednávanej veci nebolo skončené, od priebehu riadneho konania, ktoré viedlo k prijatiu sporného rozhodnutia.

- 120 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa bodu 19 oznámenia o urovnaní, ak dotknuté podniky nepredložia návrh na urovanie, potom sa bude postup, ktorého výsledkom je prijatie konečného rozhodnutia týkajúceho sa dotknutých podnikov, realizovať na základe všeobecných ustanovení, najmä článku 10 ods. 2, článku 12 ods. 1 a článku 15 ods. 1 nariadenia č. 773/2004, a nie na základe ustanovení, ktorými sa spravuje konanie o urovnaní.
- 121 Okrem toho, ako uviedol generálny advokát v bode 25 svojich návrhov, práve z dôvodu tejto zmeny procesnej situácie mohli odvolateľky získať plný prístup k spisu, dostať úplné oznámenie o výhradách, odpovedať naň a využiť vypočutie, teda fázu odpovede, počas ktorej prvýkrát formálne popreli svoju účasť na vytýkanom porušení v období pred rokom 1993. Odvolateľky preto neboli týmto prístupom spočívajúcim v zohľadnení skutočností, ktoré boli kvalifikované ako „nové“, hoci už existovali, nijako právne poškodené.
- 122 Konkrétnejšie, pokiaľ ide o druhý údajný rozpor v odôvodnení, na ktorý poukázali odvolateľky a podľa ktorého Všeobecný súd usúdil, že Komisia nebola viazaná rozsahom pokút oznámeným pri rozhovoroch v rámci konania o urovnaní, zatiaľ čo takisto poukázal na obvyčajnú „úpravu spôsobu výpočtu pokuty“ na základe toho istého rozsahu, odvolateľky poskytujú skreslený výklad vyhlásení Všeobecného súdu tým, že nesprávne oddeľujú výraz „úprava spôsobu výpočtu pokuty“, uvedený v bode 91 napadnutého rozsudku, od jeho kontextu.
- 123 Ako uviedol generálny advokát v bode 37 svojich návrhov, celkový výklad bodu 91 napadnutého rozsudku a predchádzajúcich a nasledujúcich bodov totiž odhaľuje, že Všeobecný súd uviedol, že Komisia tým, že zohľadnila zmenu stanoviska odvolateľiek v súvislosti s dĺžkou trvania ich účasti na porušení, pristúpila k „opätovnému preskúmaniu“ výšky pokuty stanovenej na základe pravidiel obsiahnutých v oznámení o zhovievavosti a v usmerneniach z roku 2006, a to podľa tej istej metodiky, ktorá sa použila pre rozsah pokút oznámený uvedeným odvolateľkám.
- 124 Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba prvé dve tvrdenia týkajúce sa rozporov v odôvodnení zamietnuť ako nedôvodné.
- 125 Pokiaľ ide o tretí údajný rozpor, na ktorý poukazujú odvolateľky a podľa ktorého Všeobecný súd nemohol na jednej strane potvrdiť, že podľa oznámenia o urovnaní Komisia nerokuje o otázke existencie porušenia, a na druhej strane pripísať neformálnym rozhovorom váhu rokovaní, v rámci ktorých došlo k údajnému súhlasu v súvislosti s ich účasťou na porušení v období pred rokom 1993, treba pripomenúť, že v súlade s článkom 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora sa v právnych dôvodoch a právnych tvrdeniach presne označia napadnuté časti odôvodnenia rozhodnutia Všeobecného súdu.
- 126 Tento posledný údajný rozpor v odôvodnení, na ktorý odvolateľky poukázali po prvýkrát až v replike a spojili ho s tretím odvolacím dôvodom, sa pritom netýka bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku. Toto tvrdenie je preto neprípustné.
- 127 Z uvedeného vyplýva, že tretí odvolací dôvod a druhá podčasť prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu, ktoré sa zakladajú na tom, že napadnutý rozsudok obsahuje rozpory v odôvodnení, musia byť zamietnuté sčasti ako neprípustné a sčasti ako nedôvodné.

O prvej podčasti prvej a druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu založenej na tom, že Všeobecný súd porušil zásady legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania a dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia v súvislosti s účinkom vystúpenia z konania o urovnaní

O prvej podčasti prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu založenej na tom, že Všeobecný súd porušil zásady legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania

– *Argumentácia účastníkov konania*

- 128 V prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenie založené na porušení zásady legitímnej dôvery, odvolateľky uvádzajú, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Všeobecný súd, nemohli dôvodne predvídať, že keď vystúpia z konania o urovnaní, zníženie pokuty z dôvodu spolupráce, ktoré sa im priznalo, sa zmení z 52 % v rámci konania o urovnaní na 5 % v spornom rozhodnutí. Domnievajú sa, že Komisia vykonala „náhlu zmenu“, ktorá mala „paradoxný“ účinok spočívajúci vo výraznom zvýšení výšky pokuty, zatiaľ čo dĺžka trvania porušenia bola súčasne výrazne skrátená.
- 129 Odvolateľky tvrdia, že takéto rozhodnutie nebolo odôvodnené, keďže po prvé tak v riadnom konaní, ako aj v konaní o urovnaní sa uplatnili rovnaký štandard dokazovania a rovnaké pravidlá na výpočet pokuty, po druhé po ich vystúpení z konania o urovnaní nebol do spisu založený žiadny nový dôkaz, a po tretie účinky konania o zhovievavosti trvali bez ohľadu na toto vystúpenie. Za týchto okolností tak „na základe získaných informácií“ neboli schopné prijať rozhodnutie, či s urovnaním súhlasia alebo nie.
- 130 Komisia tvrdí, že tvrdenia odvolateľiek sú neúčinné, keďže vychádzajú z porovnania medzi údajmi, ktoré poskytli počas konania o urovnaní, a rozhodnutím prijatým po skončení riadneho konania. Podľa tejto inštitúcie sa tak odvolateľky pokúšali o pokračovanie v zamieňaní svojho vystúpenia z konania o urovnaní s obhajobou, ktorú uplatnili v odpovedi na oznámenie o výhradách.
- 131 V tejto súvislosti Komisia tvrdí, že skutočnosťou rozhodujúcou pre novú výšku pokuty, ktorá bola prijatá v spornom rozhodnutí, nebolo rozhodnutie odvolateľiek vystúpiť z konania o urovnaní, ale výlučne obhajoba, ktorú uplatnili vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách a ktorá následne spočívala v popretí ich účasti na karteli v období pred rokom 1993. Okrem toho podľa Komisie mohli odvolateľky prehodnotenie tejto pokuty predvídať, keďže uložená suma vyplývala zo striktného uplatnenia relevantných pravidiel výpočtu so zreteľom na skutočnosti, ktoré existovali v čase prijatia uvedeného rozhodnutia. Ak dotknuté strany nesprávne zhodnotili dôsledky svojich stanovísk, mohli pripísať chybu len samy sebe, a nie nedostatku informácií.
- 132 V druhom rade sa odvolateľky domnievajú, že Všeobecný súd porušil zásadu rovnosti zaobchádzania. Keďže odvolateľky totiž nemohli vystúpiť z konania o urovnaní na základe získaných informácií a boli konfrontované s prinajmenšom „paradoxným“ výsledkom, zaobchádzalo sa s nimi menej priaznivo než s ostatnými účastníkmi, ktorí – keďže boli schopní predvídať výšku pokuty, ktorá by im bola uložená –, súhlasili s tým, že sa budú podieľať na návrhu na urovanie.
- 133 Komisia sa domnieva, že z informácií poskytnutých v spornom rozhodnutí, ktoré boli zhrnuté v bodoch 17 až 26 napadnutého rozsudku, vyplýva, že medzi odvolateľkami a ostatnými účastníkmi kartelu nedošlo k nijakej diskriminácii, pretože na stanovenie všetkých pokút sa použili rovnaké parametre a jediný rozdiel spočíva v 10 % znížení priznanom podnikom, ktoré dospeli k urovnaniu.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

- 134 V prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého Všeobecný súd porušil zásadu ochrany legitímnej dôvery, treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou patrí zásada ochrany legitímnej dôvery k základným zásadám Únie a že možnosť domáhať sa jej majú všetky hospodárske subjekty, u ktorých

príslušná inštitúcia vyvolá dôvodné očakávania tým, že im poskytne konkrétne ubezpečenia (rozsudok z 24. októbra 2013, Kone a i./Komisia, C-510/11 P, neuvěřený, EU:C:2013:696, bod 76, ako aj citovaná judikatúra).

- 135 Okrem toho Súdny dvor už mal príležitosť spresniť, že Komisia nemôže poskytnúť žiadne presné ubezpečenie, pokiaľ ide o akékoľvek zníženie alebo oslobodenie od pokuty vo fáze konania pred prijatím konečného rozhodnutia, a že účastníci kartelu tak v tomto ohľade nemôžu mať žiadnu legitímnu dôveru (pozri rozsudok z 24. októbra 2013, Kone a i./Komisia, C-510/11 P, neuvěřený, EU:C:2013:696, bod 78, ako aj citovanú judikatúru).
- 136 Po prvé takisto treba pripomenúť – ako vyplýva z bodu 73 napadnutého rozsudku – že konanie o urovnaní je vo vzťahu k riadnemu konaniu alternatívnym správny konaním, ktoré je odlišné od tohto konania a vykazuje určité osobitosti, akými sú najmä oznámenie o pravdepodobnom rozsahu pokút. Po druhé, ako zdôrazňuje Všeobecný súd v bode 104 napadnutého rozsudku, pokiaľ podnik nepredloží návrh na urovanie, konanie vedúce ku konečnému rozhodnutiu je namiesto ustanovení upravujúcich konanie o urovnaní upravené všeobecnými ustanoveniami nariadenia č. 773/2004. Po tretie, ako konštatuje Všeobecný súd v bode 96 napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o riadne konanie, v rámci ktorého treba ešte preukázať zodpovednosť, Komisia je viazaná len oznámením o výhradách, ktoré nestanovuje rozsah pokút, a je povinná zohľadniť nové skutočnosti, s ktorými sa v rámci tohto konania oboznámila.
- 137 V prejednávanej veci, ako tvrdí Všeobecný súd najmä v bodoch 90 a 124 napadnutého rozsudku, odvolateľky vystúpili z konania o urovnaní, pričom až po tomto vystúpení poukázali v rámci riadneho konania na skutočnosti smerujúce ku skráteniu dĺžky trvania ich účasti na vytýkanom porušení.
- 138 V dôsledku toho, ako uviedol generálny advokát v bode 48 svojich návrhov, odvolateľky sa nemohli dovoliavať žiadnej legitímnej dôvery v rámci odhadov, ktoré im Komisia oznámila počas konania o urovnaní v podobe rozsahu pravdepodobných pokút, ktorý bol stanovený v závislosti od skutočností, ktoré sa v tejto fáze konania zohľadnili, čiže za obdobie účasti na porušení od roku 1978 do roku 2004.
- 139 Okrem toho treba konštatovať, že keď odvolateľky vystúpili z konania o urovnaní, mali k dispozícii všetky informácie, ktoré im umožnili predpokladať, že spochybnenie ich účasti na karteli v období pred rokom 1993 bude mať nevyhnutne vplyv na zníženia, ktoré im mohli byť priznané tak v rámci oznámenia o zhovievavosti, ako aj na základe bodu 29 usmernení z roku 2006. Takýto záver vyplýva jednoznačne z bodov 90 až 95 a 122 napadnutého rozsudku. Všeobecnému súdu tak nemožno vytýkať porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery.
- 140 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého Všeobecný súd porušil zásadu rovnosti zaobchádzania, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry z článku 256 ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ako aj z článku 168 ods. 1 písm. d) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že v odvolaní musia byť presným spôsobom uvedené kritizované časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré osobitným spôsobom podporujú tento návrh, pod hrozbou sankcie neprípustnosti odvolania alebo daného odvolacieho dôvodu (pozri rozsudky z 30. mája 2013, Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, neuvěřený, EU:C:2013:351, body 47 a 51, ako aj citovanú judikatúru, a z 21. januára 2016, Galp Energía España a i./Komisia, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 43, ako aj citovanú judikatúru).
- 141 Pokiaľ teda argumentácia na podporu odvolacieho dôvodu nie je dostatočne jasná a presná na to, aby Súdny dvor mohol uskutočniť preskúmanie zákonnosti, nezodpovedá týmto požiadavkám a treba ju vyhlásiť za neprípustnú (rozsudok z 21. januára 2016, Galp Energía España a i./Komisia, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 44, ako aj citovaná judikatúra).

- 142 Tvrdenie založené na porušení zásady rovnosti zaobchádzania sa pritom zakladá na všeobecnom tvrdení bez toho, aby bola v tejto súvislosti poskytnutá akákoľvek právna argumentácia. Preto musí byť toto tvrdenie zamietnuté ako neprípustné.
- 143 Z uvedených skutočností vyplýva, že prvá podčasť prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu založená na tom, že Všeobecný súd porušil zásady legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania, musí byť zamietnutá sčasti ako neprípustná a sčasti ako nedôvodná.

O prvej podčasti druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení v rámci posúdenia účinkov vystúpenia z konania o urovnaní

– Argumentácia účastníkov konania

- 144 Odvolateľky v podstate tvrdia, že Všeobecný súd sa práve na základe nesprávneho právneho posúdenia domnieval, že ich Komisia informovala o tom, aký vplyv bude mať ich vystúpenie z konania o urovnaní, čo podporila skutočnosť, že nemohli vykonať svoje právo rozhodnúť sa, či „na základe získaných informácií“ s urovnaním súhlasia alebo nie, ako to predsa vyžaduje oznámenie o urovnaní. Odvolateľky sa totiž domnievajú, že Všeobecný súd v bode 125 napadnutého rozsudku z právneho hľadiska nesprávne vysvetlil obsah komunikácie uskutočnenej počas vypočutia z 24. februára 2010. Na tomto vypočutí Komisia tak potvrdila, že skutočnosť, že odvolateľky sa v období pred rokom 1993 nepripojili ku kartelu, zohľadní nie v rámci „spolupráce“ spoločnosti Timab, ako sa uvádza v uvedenom bode napadnutého rozsudku, ale v rámci „zhovievavosti“. Podľa odvolateľiek, zatiaľ čo pojem „spolupráca“ sa vzťahuje tak na obdobia, ktorých sa týka oznámenie o zhovievavosti, ako aj na obdobia, ktorých sa netýka toto oznámenie, pojem „zhovievavosť“ sa v prejednávanej veci vzťahuje výlučne na zníženie uloženej pokuty o 17 %. Komisia tak počas riadneho konania nikdy výslovne nespomenula zrušenie zníženia pokuty o 35 % z dôvodu spolupráce mimo pôsobnosti oznámenia o zhovievavosti.
- 145 Komisia sa domnieva, že toto tvrdenie je neúčinné. Podľa Komisie toto tvrdenie vychádza z toho, že odvolateľky si naďalej zamieňali vystúpenie z konania o urovnaní so zmenou stanoviska, ktorú vykonali v rámci odpovede na oznámenie o výhradách. Vzhľadom na novú obhajobu, ktorú odvolateľky uplatnili v uvedenej odpovedi a ktorá je v rozpore so stanoviskom, ktoré prijali v rámci svojej žiadosti o zhovievavosť, ich Komisia totiž upozornila na možné dôsledky tejto novej obhajoby.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 146 Ako uvádza Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe, výhrada týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia účinku vystúpenia z konania o urovnaní vyplýva zo zámeny medzi dopadmi vystúpenia z konania o urovnaní, o ktorom rozhodli odvolateľky, a možnými dôsledkami zmeny stanoviska, pokiaľ ide o dĺžku trvania ich účasti na porušení, ktorú odvolateľky uskutočnili vo svojej odpovedi z 2. februára 2010 na oznámenie o výhradách. Ako uviedol generálny advokát v bode 60 svojich návrhov, Všeobecný súd v bode 125 napadnutého rozsudku totiž uvádza iba varovanie, ktoré Komisia adresovala odvolateľkám počas riadneho konania, a to z dôvodu uvedenej zmeny stanoviska a nie na základe ich vystúpenia z konania o urovnaní, ako tvrdia odvolateľky.
- 147 Je preto potrebné konštatovať, že tejto výhrade, ktorá spočíva na nesprávnom predpoklade, nemožno vyhovieť. V dôsledku toho treba prvú podčasť druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu zamietnuť ako neprípustnú.

O piatom odvolacom dôvode založenom na tom, že Všeobecný súd porušil svoju neobmedzenú právomoc a zásady rovnosti zaobchádzania a individualizácie trestu

Argumentácia účastníkov konania

- 148 Svojim piatym odvolacím dôvodom odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že v bodoch 137, 140 a 168 napadnutého rozsudku porušil svoju neobmedzenú právomoc a zásady rovnosti zaobchádzania a individualizácie trestu.
- 149 V tejto súvislosti sa odvolateľky domnievajú, že Všeobecný súd tým, že pripustil, aby nebola v rámci posúdenia závažnosti porušenia zohľadnená neexistencia dôkazov o účasti spoločnosti Timab na postupoch týkajúcich sa podmienok predaja a kompenzačných mechanizmov, porušil svoju neobmedzenú právomocou. Keďže Všeobecný súd mal pochybnosti v súvislosti s existenciou účasti odvolateľiek na týchto dvoch postupoch v období od roku 1993 do roku 2004, mal k týmto pochybnostiam prihliadnúť vzhľadom na zásadu *in dubio pro reo*. Keďže tak neurobil porušil vo svojom rozsudku zásady rovnosti zaobchádzania a individualizácie trestu.
- 150 Odvolateľky vo svojej replike ďalej uvádzajú, že Všeobecný súd v rozpore so zásadami rovnosti zaobchádzania a individualizácie trestu tiež odmietol vo svojom posúdení závažnosti porušenia zohľadniť ďalšie skutočnosti, ako sú tlak na ceny spôsobený konkurenciou vyplývajúcou z podobných výrobkov, neexistencia účinku vytýkaných postupov, ako aj dĺžka trvania a intenzita každého postupu.
- 151 Okrem toho Všeobecný súd porušil tieto zásady tým, že dôkladne nepreskúmal sadzbu závažnosti uplatnenú v rámci stanovenia základnej sumy pokuty ani to, že Komisia odmietla priznať spoločnosti Timab poľahčujúce okolnosti. Všeobecný súd tak prebral sporné rozhodnutie bez toho, aby vykonal svoje vlastné posúdenie.
- 152 Podľa Komisie je piaty odvolací dôvod neprípustný, keďže jeho účelom je dosiahnuť jednoduché preskúmanie žaloby podanej na Všeobecný súd. Tento odvolací dôvod je v každom prípade nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 153 Na jednej strane treba pripomenúť, že len Všeobecný súd má právomoc konštatovať a zisťovať skutkový stav a v zásade skúmať dôkazy, ktoré uznal na preukázanie tohto skutkového stavu. Pokiaľ totiž boli tieto dôkazy riadne získané a boli rešpektované všeobecné právne zásady a procesné pravidlá uplatniteľné v oblasti dôkazného bremena a dokazovania, jedine Všeobecnému súdu prislúcha posúdiť hodnotu, ktorú treba priznať dôkazom, ktoré mu boli predložené. S výnimkou prípadu skreslenia týchto dôkazov toto posúdenie nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom (pozri najmä rozsudky z 30. mája 2013, Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, neuvverejnený, EU:C:2013:351, bod 25 a citovanú judikatúru, ako aj zo 16. júna 2016, Evonik Degussa a AlzChem/Komisia, C-155/14 P, EU:C:2016:446, bod 23 a citovanú judikatúru). Navyše takéto skreslenie musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov (rozsudok zo 16. júna 2016, Evonik Degussa a AlzChem/Komisia, C-155/14 P, EU:C:2016:446, bod 23 a citovaná judikatúra).
- 154 Na druhej strane treba zdôrazniť, že odvolanie je neprípustné v rozsahu, v akom iba opakuje dôvody a tvrdenia, ktoré už boli uvedené pred Všeobecným súdom, vrátane tých, ktoré vychádzali zo skutočností výslovne zamietnutých týmto súdom. Takéto odvolanie totiž v skutočnosti predstavuje len návrh na preskúmanie žaloby podanej na Všeobecný súd, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora v rámci odvolania (rozsudok z 30. mája 2013, Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, neuvverejnený, EU:C:2013:351, bod 26, ako aj citovaná judikatúra).

- 155 Naopak, pokiaľ odvolateľ spochybňuje výklad alebo uplatnenie práva Únie Všeobecným súdom, možno v odvolacom konaní opätovne prejednať právne otázky preskúmané v prvostupňovom konaní. Ak by totiž odvolateľ nemohol založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach, ktoré už boli uplatnené pred Všeobecným súdom, uvedené konanie by čiastočne stratilo zmysel (rozsudok z 30. mája 2013, Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, neverejnený, EU:C:2013:351, bod 27, ako aj citovaná judikatúra).
- 156 Pokiaľ ide o piaty odvolací dôvod, aj keď ho odvolateľky kvalifikovali ako „odvolací dôvod týkajúci sa právnej otázky“, ktorou je konkrétne to, že Všeobecný súd porušil zásady rovnosti zaobchádzania a individualizácie trestu, ako aj svoju neobmedzenú právomoc, treba konštatovať, že tento piaty odvolací dôvod napokon opätovne spochybňuje posúdenie, ktoré vykonal Všeobecný súd v súvislosti so skutkovými okolnosťami a dôkazmi, ktoré mu boli predložené v prvostupňovom konaní v rámci druhého a tretieho žalobného dôvodu.
- 157 Odvolateľky, ktoré ani zďaleka nepoukazujú na skreslenie skutkových okolností alebo dôkazov, totiž iba tvrdia, že Všeobecný súd v rámci posúdenia závažnosti porušenia nesprávne nezohľadnil jednotlivé skutočnosti, a to najmä neexistenciu dôkazov o ich účasti na postupoch týkajúcich sa podmienok predaja a kompenzačných mechanizmov. Odvolateľky tak iba zopakovali tvrdenia smerujúce k preukázaniu, že na základe závažnosti porušenia mala byť uplatnená nižšia sadzba, pričom tieto tvrdenia už boli uvedené pred Všeobecným súdom, ktorý ich zamietol. V dôsledku toho je piaty odvolací dôvod neprípustný v rozsahu, v akom sa týka toho, že Všeobecný súd porušil zásady rovnosti zaobchádzania a individualizácie trestu, ako aj svoju neobmedzenú právomoc.
- 158 Konkrétnejšie, pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľiek, podľa ktorého Všeobecný súd dôkladne nepreskúmal ani sadzbu závažnosti uplatnenú v rámci stanovenia základnej sumy pokuty ani to, že neboli uznané poľahčujúce okolnosti v súvislosti s konkurenčným správaním spoločnosti Timab, stačí konštatovať, že Všeobecný súd v bodoch 149 až 164 napadnutého rozsudku poskytol podrobný prehľad faktorov, ktoré zohľadnil na účely posúdenia závažnosti porušenia. Rovnako z bodov 165 až 168 napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že Všeobecný súd dôkladne preskúmal otázku poľahčujúcich okolností. Toto tvrdenie musí byť preto posúdené ako nedôvodné. Samotná skutočnosť, že Všeobecný súd v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci v tejto súvislosti potvrdil viaceré aspekty posúdenia, ktoré vykonala Komisia v spornom rozhodnutí, nemôže vyvrátiť tento záver (pozri rozsudok z 8. mája 2013, Eni/Komisia, C-508/11 P, EU:C:2013:289, bod 99 a citovanú judikatúru).
- 159 Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potrebné zamietnuť piaty odvolací dôvod sčasti ako neprípustný a sčasti ako nedôvodný.

O incidenčných návrhoch založených na porušení práva na spravodlivý proces z dôvodu neprimeranej dĺžky konania

Argumentácia účastníkov konania

- 160 Vo svojich incidenčných návrhoch odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd tým, že nerozhodol v primeranej lehote, porušil právo na spravodlivý proces, ako je stanovené v článku 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), ktorý sa vykladá vzhľadom na článok 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950.
- 161 V tejto súvislosti odvolateľky konštatujú, že napadnutý rozsudok bol vydaný štyri roky a osem a pol mesiaca po podaní žaloby, na základe ktorej sa začalo konanie, t. j. 1. októbra 2010, že Všeobecný súd začal ústnu časť konania až 14. mája 2014 a že medzi skončením tejto ústnej časti konania, teda po pojednávaní z 11. júla 2014, a vyhlásením rozsudku uplynulo jedenásť mesiacov.

- 162 Podľa odvolateľiek však úroveň zložitosti veci neodôvodňovala takúto dĺžku konania, keďže boli jedinými žalobkyňami v tejto veci a neuplatňovali taktiku zdržiavania.
- 163 Komisia v podstate uvádza, že najmä podľa rozsudku z 26. novembra 2013, *Gascogne Sack Deutschland/Komisia* (C-40/12 P, EU:C:2013:768), môže podnik, ktorý namieta údajne neprimeranú dĺžku konania, uplatniť jedine žalobu o náhradu škody smerujúcu proti Únii na základe článku 268 ZFEÚ a článku 340 druhý odsek ZFEÚ.
- 164 Vzhľadom na to, že odvolateľky nepodali takýto návrh na náhradu škody, musia byť incidenčné návrhy posúdené ako neprípustné.

Posúdenie Súdny dvorom

- 165 Je potrebné pripomenúť, že sankciou pre súd Únie za porušenie jeho povinnosti rozhodnúť o veciach, ktoré sú mu predložené, v primeranej lehote, vyplývajúcej z článku 47 druhého odseku Charty, je žaloba o náhradu škody podaná na Všeobecný súd, pričom takáto žaloba o náhradu škody predstavuje účinný prostriedok nápravy. Návrh na náhradu škody spôsobenej tým, že Všeobecný súd nedodrжал primeranú lehotu na rozhodnutie, nemožno podať priamo na Súdny dvor v rámci odvolania, ale treba ho podať na samotný Všeobecný súd (rozsudky z 30. apríla 2014, *FLSmidth/Komisia*, C-238/12 P, EU:C:2014:284, bod 116 a citovaná judikatúra; z 21. januára 2016, *Galp Energía España a i./Komisia*, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 55 a citovaná judikatúra, ako aj z 9. júna 2016, *Repsol Lubricantes y Especialidades a i./Komisia*, C-617/13 P, EU:C:2016:416, bod 98 a citovaná judikatúra).
- 166 Všeobecnému súdu, ktorý je príslušný podľa článku 256 ods. 1 ZFEÚ a ktorému bola predložená takáto žaloba o náhradu škody, prináleží rozhodovať v inom rozhodovacom zložení, než v ktorom rozhodoval v spore, ktorý viedol ku konaniu, ktorého dĺžka je kritizovaná (rozsudky z 21. januára 2016, *Galp Energía España a i./Komisia*, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 56 a citovaná judikatúra, ako aj z 9. júna 2016, *Repsol Lubricantes y Especialidades a i./Komisia*, C-617/13 P, EU:C:2016:416, bod 99 a citovaná judikatúra).
- 167 V tomto ohľade, pokiaľ je zjavné bez toho, aby účastníci konania museli predložiť v tejto súvislosti ďalšie dôkazy, že Všeobecný súd dostatočne závažne porušil svoju povinnosť rozhodnúť vo veci v primeranej lehote, Súdny dvor na toto porušenie môže poukázať (rozsudky z 21. januára 2016, *Galp Energía España a i./Komisia*, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 57 a citovaná judikatúra, ako aj z 9. júna 2016, *Repsol Lubricantes y Especialidades a i./Komisia*, C-617/13 P, EU:C:2016:416, bod 100 a citovaná judikatúra). V dôsledku toho môže Súdny dvor v rámci odvolania konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces, tak ako je zaručené článkom 47 druhým odsekom Charty, z dôvodu neprimeranej dĺžky konania pred Všeobecným súdom.
- 168 Pokiaľ ide o kritériá, ktoré umožňujú posúdiť, či Všeobecný súd dodrжал zásadu primeranej lehoty, treba pripomenúť, že primeranosť lehoty na rozhodnutie sa posudzuje v závislosti od okolností vlastných každej veci, kam patrí aj zložitosť veci a správanie účastníkov konania (rozsudok z 26. novembra 2013, *Groupe Gascogne/Komisia*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, bod 85 a citovaná judikatúra).
- 169 V tejto súvislosti Súdny dvor spresnil, že zoznam relevantných kritérií nie je vyčerpávajúci a že posúdenie primeranosti uvedenej lehoty nevyžaduje systematické preskúmanie okolností prípadu vo vzťahu ku každému z nich, pokiaľ sa dĺžka konania javí odôvodnená aspoň vo vzťahu k jednému z nich. Z tohto dôvodu možno zložitosť veci alebo správanie žalobcu, ktoré predstavuje spomaľovanie konania, uznať ako odôvodnenie na prvý pohľad príliš dlhej lehoty (rozsudok z 26. novembra 2013, *Groupe Gascogne/Komisia*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, bod 86 a citovaná judikatúra).

- 170 V prejednávanej veci a vzhľadom na neexistenciu dodatočných skutočností, ktoré by účastníci konania predložili, Súdny dvor usudzuje, že nie je zrejmé, že by Všeobecný súd dostatočne závažne porušil svoju povinnosť rozhodnúť vo veci v primeranej lehote.
- 171 Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba incidenčné návrhy zamietnuť.
- 172 Keďže nemožno vyhovieť ani jednému z odvolacích dôvodov, ktoré odvolateľky uviedli na podporu svojho odvolania, musí byť odvolanie zamietnuté v celom rozsahu.

O trovách

- 173 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla, aby bola spoločnostiam Timab a CFPR uložená povinnosť nahradiť trovy konania, a tieto spoločnosti nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť im povinnosť nahradiť trovy konania týkajúce sa tohto odvolania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (desiata komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Odvolanie sa zamieta.**
2. **Timab Industries, ako aj Cie financière et de participations Roullier (CFPR) sú povinné nahradiť trovy konania.**

Podpisy